

امداد

فخر و جلال و جلال
- املا عجمه / مهر ۹۹
جشنواره بین المللی
تئاتر کودک و نوجوان
نوزدهمین

با معاون سیاسی امنیتی استاندار
قائم مقام اجرایی جشنواره
از مدرسه تاصحنه
پنجره

مقام معظم رهبری

هنر حقیقتی است بسیار فاخر و عطیه‌ای از جانب پروردگار است که مانند هر موهبت دیگری مسئولیت‌ها و تکالیفی را برای صاحب آن به همراه می‌آورد

همدان آماده‌ی برگزاری مطلوب جشنواره‌ی تئاتر کودک و نوجوان است

مخاطبان جشنواره‌ی تئاتر در سه بخش بین‌المللی، ملی و استانی قرار دارند، که باید برای برآورده کردن انتظارات آن‌ها برنامه ریزی مناسبی صورت گیرد.

بین‌المللی، جشنواره‌ی تئاتر کودک و نوجوان را مولود همدان خواند و افزود: همدان با توجه به برخورداری از تجارب مثبت در برگزاری این جشنواره، باید به عنوان یک الگو معرفی شده و تأثیرگذاری خود را به منصفه ظهور بگذارد. علی‌اکبر فامیل کریمی با بیان این که جشنواره‌ی تئاتر کودک و نوجوان یک حوزه تربیتی است افزود: مراکز و اداراتی که با حوزه تربیتی سرو کار دارند باید بیشتر به جشنواره تئاتر کودک و نوجوان بها دهند، برای نمونه کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، آموزش و پرورش و بهزیستی، باید در این حوزه وارد شوند. وی با بیان این که جشنواره‌ی امسال در حوزه‌ی اعتبارات مشکل خاصی ندارد تأکید کرد: این جشنواره باید به عالی‌ترین صورت ممکن برگزار شود و همه دستگاه‌ها با جشنواره همکاری کنند، زیرا برگزاری خوب و مناسب جشنواره ره آورد خوبی برای سال‌های بعد خواهد داشت. ایشان بر استفاده از همه‌ی ظرفیت‌ها و ابزارهای دستگاه‌های دولتی و خصوصی در جشنواره تئاتر کودک و نوجوان امسال تأکید کرد و خاطرنشان ساخت: وجاهت جشنواره، سطح تراز، کمیت و کیفیت حوزه بین‌المللی باید برای مردم شهر و مجموعه‌هایی که به این موضوع حساس هستند مشخص شود. معاون سیاسی امنیتی استاندار افزود:

معاون سیاسی امنیتی استاندار همدان، از آمادگی استان برای برگزاری مطلوب نوزدهمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان خبر داد. به گزارش ستاد خبری نوزدهمین جشنواره‌ی بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان، علی‌اکبر فامیل کریمی با بیان این که هماهنگی‌های لازم برای برگزاری هر چه مطلوب‌تر جشنواره‌ی تئاتر کودک و نوجوان انجام شده است ادامه داد: با برگزاری جلسه‌های مختلف، ایجاد هماهنگی‌ها بین دستگاه‌های اجرایی ذی‌ربط همچنان ادامه دارد. وی متولی این رویداد بزرگ فرهنگی را اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی خواند و گفت: به خاطر نوع و گستردگی کار، دستگاه‌های فرهنگی، اجتماعی و خدمات‌رسان نیز در این زمینه با فرهنگ و ارشاد اسلامی استان همدان همکاری دارند و هماهنگی‌های لازم با آنها انجام شده است. معاون سیاسی، امنیتی استاندار همدان تئاتر کودک و نوجوان را یک حوزه‌ی فرهنگی تأثیرگذار دانست و ادامه داد: امروزه بیشتر مشکلات و چالش‌های ما در حوزه تربیتی است، که با استفاده از این ظرفیت عالی می‌توان ابعاد پرورشی و تربیتی جامعه را ارتقا داد. وی با اشاره به تجربه خوب استان همدان در برگزاری جشنواره‌های

رسیدن به اهداف خود، نیاز به تأمین بسترها و امکانات تخصصی مرتبط با آن رویداد دارد، که جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان نیز از این امر مستثنی نیست. اکنون هر روز بیشتر از قبل سالن‌های تخصصی تئاتر در همدان تجهیز می‌شوند و متناسب با شرایط و امکانات روز خود را تطبیق می‌دهند. پس تردید نکنید که سالن اختصاصی تئاتر کودک و نوجوان نیز در راستای این امر در همدان ایجاد خواهد شد.

❖ درباره همکاری و مشارکت دیگر ارگان‌ها در سطح شهر توضیح دهید

با برگزاری نشست ستاد هماهنگی نوزدهمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان با حضور معاون سیاسی امنیتی استاندار همدان، همه ارگان‌های استان موظف به همکاری در جشنواره شدند و مشخصاً ۱۶ ارگان و نهاد دولتی و خصوصی برای حضور مستقیم در جشنواره اعلام آمادگی کردند و وظایف آنها مشخص شد. از جمله دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی، مخابرات، شهرداری، میراث فرهنگی و گردشگری، شرکت تله کابین گنجنامه، شرکت سیاحتی علیصدر، سازمان ورزش و جوانان، کانون پرورش فکری، بنیاد حفظ آثار و ارزش‌های دفاع مقدس، جهاد کشاورزی، آموزش و پرورش، فرمانداری‌ها، صدا و سیما، استانداری، نیروی انتظامی و راهنمایی و رانندگی

❖ اگر نمایشنامه نویس بودید ترجیح می‌دادید چه نوع نمایش نامه‌هایی برای کودکان بنویسید؟

دنایای کودکان، دنایای رنگ و بازی و نشاط و دنیای بی‌انتهای آموختن است. حضرت مولانا می‌فرمایند: چون که با کودک سرو کارت فتاد/ پس زبان کودکی باید گشاد. این نکته باید در نمایش نامه‌های کودکان هم مدنظر قرار بگیرد، و نمایشنامه نویس در دنیای مورد علاقه کودکان پیام نمایش خود را منتقل کند.

❖ به عنوان معاون فرهنگی و هنری بفرمایید برای روشن ماندن چراغ تئاتر کودک و نوجوان در استان چه تمهیداتی اندیشیده اید؟

حمایت از هنرمندان در شاخه‌های مختلف هنری، همواره به عنوان اولویت‌های وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تعریف شده است، و تئاتر نیز از این امر مستثنی نیست. خصوصاً تئاتر کودک و نوجوان که امروز از مهمترین شاخه‌های تئاتر در کشور و استان همدان است، و هر سال پویاتر و تخصصی‌تر از سال گذشته به کار خود ادامه می‌دهد. اکنون دیگر اولویت ما روشن ماندن چراغ تئاتر کودک و نوجوان نیست، کار ما بر فروغ کردن چراغ روشنی است که برای کودکان دیروز، امروز و فردا روشن شده است و می‌خواهد در عرصه بین‌المللی بیش از پیش بدرخشد.

عوامل برگزاری جشنواره در نه دوره‌ی اول جشنواره داشته اند، کمک مهمی برای برگزاری این جشنواره در همدان باشد و عوامل اجرایی با تکیه بر تجارب گذشته و توجه

هادی فیض منش قائم مقام محترم اجرایی جشنواره
حمایت از هنرمندان در شاخه‌های مختلف هنری، همواره به عنوان اولویت‌های وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تعریف شده است

به دانش و تعیرات روز تئاتر، بهترین برگزار کنندگان جشنواره تئاتر کودک و نوجوان باشند. ضمن این که جشنواره تئاتر کودک و نوجوان، هنرمندانی را در دیار همدان پروراند، که اکنون به رشد و بالندگی رسیده اند و امسال با عناوین مختلف هنری در بخش‌های مختلف جشنواره شرکت دارند. از طرف دیگر همدان با داشتن سالن‌های مناسب برای اجرای تئاتر، شرایط خوبی دارد و از نظر تماشاگران نیز، تماشاگرانی فہیم دارد که در کشور کم نظیر بلکه بی نظیر هستند.

❖ ویژگی‌های این دوره از جشنواره چیست؟
ویژگی مهم نوزدهمین جشنواره این است که، این جشنواره برای نخستین بار در تقویم رویدادهای هنری جهان ثبت شده است. همچنین امسال برای نخستین بار تئاتر کودک از تئاتر نوجوان جفا شده و شاهد برگزاری جشنواره به صورت تخصصی تر خواهیم بود، که از سال آینده بخش تئاتر خردسال نیز به جشنواره افزوده می‌شود. بخش خیابانی نیز امسال به بخش‌های جشنواره اضافه شده است. فعالیت ۵۲ گروه نمایش کودک و نوجوان در سطح استان هم از جمله ویژگی‌های جشنواره امسال است.

❖ اگر قرار نیست که تئاتر کودک و نوجوان همین چند روزه‌ی جشنواره باشد چه باید بکنیم؟

گروه‌های تئاتری نباید فعالیت خود را به روزهای جشنواره محدود کنند، و باید همیشه و در همه‌ی ماه‌ها در استان همدان تئاتر کودک و نوجوان داشته باشیم. همچنین برگزاری نشست‌های تخصصی و کارگاه‌های آموزشی با حضور فعالان تئاتر کودک و نوجوان کشور در طول سال، از جمله راه کارهایی است که هم به رشد تئاتر کودک و نوجوان می‌انجامد و هم جریان جشنواره را تقویت می‌کند.

❖ سالن اختصاصی تئاتر کودک در همدان، واقعیت است یا خیال؟
هر رویداد فرهنگی و هنری برای برگزاری مطلوب و

❖ چرا فکر می‌کنید

همدان بهترین میزبان جشنواره تئاتر کودک و نوجوان است؟

خاستگاه جشنواره تئاتر کودک و نوجوان همدان است. این جشنواره کار خود را از همدان آغاز کرده و به رشد رسیده است. بدیهی است تجربه‌ای که

رو هم ایجاد کردیم اون هم به شکل رقابتی.

بدون تعارف و رویپادازی، وضعیت تئاتر کودک و نوجوان کشور و چطور می بینید؟ وجود جشنواره در جریان این شکل از تئاتر، چه جایگاهی دارد و چه تأثیری می تونه بذاره؟

شک نکن که جشنواره بسیار موثره در تئاتر کودک و نوجوان. می تونید ۵ سال برگزاریش رو توی اصفهان ارزیابی کنید تا نتایج اون رو در این چند سال ببینید. بعد از تهران و همدان، فعال ترین گروه های تئاتر کودک و نوجوان در اصفهان هستند و قطعاً این حاصل اون ۵ سالیه که در اصفهان بود. چرا الان هنرمندان همدان این قدر در حوزه ی تئاتر کودک و نوجوان فعالن؟ امسال ۳۰ گروه نمایشی از استان همدان متقاضی شرکت در بخش های مختلف جشنواره بودن. این قطعاً دلایل حضور جشنواره است. درباره ی سطح تئاتر کودک و نوجوان کشور، می تونم اشاره کنم که جریانش، جریان زنده ای هست، و حتی در کلیت تئاتر کشورمون، در سال گذشته، ۱۲۸ گروه نمایشی در سراسر کشور، کار کودک انجام دادن، اجرا رفتن، متقاضی حضور در جشنواره شدن. این نشون می ده که در کشور ما، تئاتر کودک و نوجوان روند تولیدی خوبی داره. البته هنوز خیلی با ایده آل ها فاصله داریم.

چرا تئاتر کودک و نوجوان بُرد رسانه ای نداره. چه اجراها و چه جشنواره؟

بخشی از این برمی گردد به این که فکر می کنیم تئاتر کودک و نوجوان، هنر ساده ایه. این تفکر غیر از مسئولین و اصحاب رسانه، حتی در بین هنرمندا هم وجود داره. همیشه فکر می کنن که کار ساده و سهلیه. این دیدگاه باعث شده که به این بخش کم توجهی بشه و مثل تئاتر بزرگسال به اون اهمیت داده نشه. غافل از این که، این شکل از تئاتر، جایگاه پایه ای داره و نقش آموزشی و تربیتی، واقعیت این که از تئاتر کودک و نوجوان حمایت نمی شه. متأسفانه جریانی برای حمایت از این شکل تئاتر ایجاد نشده ما باید نگاه حرفه ای رو در این حوزه گسترش بدیم. حتی در مورد جشنواره، جشنواره باید بهونه ای باشه برای این که ما بتونیم مثلاً ۵۰ هزار مخاطب رو راضی از سالن به بیرون بفرستیم. باید ببینم آیا ۵۰ هزار نفری که پارسال به سالن ها اومدن، آیا راضی به خونه هاشون برگشتن؟ ما باید از معیارهای حرفه ای استفاده کنیم در برگزاری جشنواره ها و از معیارهای تجربی فاصله بگیریم؛ البته اگر می خوایم که جشنواره حرفه ای داشته باشیم

چرا باید جشنواره در همدان برگزار بشه؟ صرفاً به این خاطر که همکاری می کنه و شریک مالی جشنواره؟ اگر شهر دیگه ای پیدا بشه و پول و امکانات بیشتری بده، جشنواره به اون جا منتقل می شه؟

ما همین الان هم از شهرهای دیگه تقاضا داریم. خود همدان بود که این جشنواره رو بنیان گذاری کرد، و خود همدان هم بود که نخواست و جشنواره چند سالی از اون جا رفت. الان هم اگر مسئولین نخوان، هیچ تضمینی نیست که در سال آینده، جشنواره در همدان باشه. مثلاً اگر امسال کسی از کیفیت جشنواره راضی نباشه، یا مثلاً مسئولین استانی راضی نباشن که پولی در این راستا خرج کنن، و اگر دیگه میل و اشتیاقی نباشه، طبیعیه که جشنواره از همدان خواهد رفت حتی اگر تفاهم نامه ۱۰۰ ساله داشته باشیم. و شهرهای دیگه ای هم هستن که خواهان برگزاری دومین جشنواره ی معتبر کشور - از لحاظ تعداد دوره های اجرا شده - هستن. در یک کلام، همه چیز به خود همدانی ها بستگی داره و اگر مسئولین و هنرمندان همدان مثل یک سال گذشته خوب و یک دست و هماهنگ و پر شور باشن، قطعاً جشنواره سال ها در همدان خواهد ماند.

مثل جشنواره ی فیلم کودک که در همدان بود، برای تئاتر هم همین زیرساخت ها درست می شه و اتفاق می افته.

خود شما به عنوان دبیر جشنواره - برای دومین سال - چه تلاشی در این راستا کردین؟ چه تأثیری تونستین در پیشرفت این روند بذارین؟

با دبیر جشنواره (جناب آقای شهرام کرمی)

می شه با چشم انداز خیلی روشنی به جشنواره ی کودک و نوجوان نگاه کرد

اخیراً به اتفاق نمایندگان هنری استان و نماینده ی امام جمعه ی همدان و نمایندگان مجلس، دیداری رو با وزیر فرهنگ داشتیم. این جلسه در این راستا بود که عزم همه رو جزم کنیم که حمایت همه ی بخش ها و نهادهای استان رو داشته باشیم، که این زیرساخت ها ایجاد بشه. البته نگاه رو هم باید عوض کنیم. سالن های همدان چند منظوره هستن و در حد مطلوبی نیستن. باید سالن های مختص تئاتر ساخته بشه.

و فراموش نکنیم گروه های تئاتری استان رو. که باید حمایت بشن. باید شرایطی رو ایجاد کنیم که دایم اجرای نمایش در استان داشته باشیم؛ البته با حمایت مالی و امکاناتی خوب. ما گروه های حرفه ای بسیار خوبی در سطح استان داریم.

و مهمترین مسئله از نظر من، اینه که باید به مرور فعالیت های ستاد جشنواره، حالت بومی پیدا کنه و همه چیز به استان محول بشه، و دیگه مثل حالا نباشه که بخشی در تهران و بخشی هم در همدان مستقر باشه. این روند فعلی باعث صرف انرژی و پول زیادی می شه. ستاد و دبیر و ... هم باید در همدان باشن و از همون جا انتخاب بشن. من این موضوع رو از همون پارسال که عهده دار این قضیه بودم، مطرح کردم و روی اون پافشاری هم می کنم. البته باید ببینیم که استان همدان واقعاً شرایطش رو داره؟ منابع مالی داره؟ آیا امکانات ساختاری داره؟

شما دومین سالیه که دبیر این جشنواره هستید، جشنواره ی امسال یا پارسال چه تفاوتی داره؟ خود شما چه فعالیت هایی رو در این راستا انجام دادین تا شاهد شرایط مطلوب تری باشیم؟

طبیعیه که هر اتفاقی باید رشد کنه و ما هم قراقره و باید که نسبت به سال گذشته رشد کنیم. تجربه ی من زیاد شده، تجربه ی استان و هنرمندان استان نسبت به سال گذشته بیشتر شده، و امسال برخلاف سال گذشته، من یک سال فرصت داشتیم که برنامه ریزی کنیم. سعی کردم سال گذشته رو آسیب شناسی کنم و امسال اون هارو برطرف کنم. اولاً به نظرم جشنواره به یه تعریف مشخص رسید، ما مخاطبان جشنواره رو تفکیک کردیم، بخش کودک و نوجوان رو جدا کردیم. و به نظرم ضرورت داره که در سال های آینده، بخش خردسال هم جدا بشه، طوری که به مرور، این تبدیل به یه جریان بشه و دیگه هنرمندان، برای هنرمندان خاص، کار تولید کنن. جشنواره می تونه چنین الگویی رو ایجاد بکنه. ما با توجه به رونق نمایش خیابانی در تئاتر کشور، بخش نمایش خیابانی

شرایط فراهم و زیرساخت ها فراهم بشه. در این صورت که مرکز هنرهای نمایشی و انجمن تئاتر کودک و نوجوان و شما به عنوان دبیر جشنواره، از این اتفاق حمایت می کنید؟ پس چرا تلاشی از طرف مرکز و مسئولین پایتخت نشین برای ایجاد این زیرساخت ها و تأمین منابع و ... صورت نمی گیره؟ اصلاً چه کسی متولی این کار باید باشه؟

خب جشنواره قطعاً صرف برگزاریش در یک

خب جناب کرمی. یک سال گذشت و دوباره جشنواره، و دوباره همدان
بله. امسال سومین سالیه که جشنواره به شکل مستمر در همدان برگزار می شه. البته سال گذشته هم یک تفاهم نامه با مسئولین همدان منعقد شده، که به مدت ۵ سال جشنواره ی تئاتر کودک و نوجوان در همدان باشه.

و این تفاهم نامه چه بار مثبتی می تونه برای جشنواره و اساساً تئاتر کودک و نوجوان داشته باشه؟

خب مسلماً بی تأثیر نیست. با توجه به این که همه ی مسئولان و هنرمندان همدان عزمشون رو جزم کردن که این رویداد در استان برگزار بشه، به نظر من شرایط مناسبی رو شاهدیم، و می شه با چشم انداز خیلی روشنی به جشنواره ی کودک و نوجوان نگاه کرد. هر چند به اعتقاد من، باید یک برنامه ریزی کلان بلندمدت داشت و خط مشی کلی رو تعیین کرد. تا «آینده» ی تئاتر کودک و نوجوان رودر استان همدان ببینیم.

می شه از حرفهای شما این برداشت رو کرد که؛ همدان باید پایگاه تئاتر کودک و نوجوان کشور بشه؟

به شرط این که زیرساخت ها براش ایجاد بشه. باید در طول سال شاهد فعالیت مستمر باشیم. باید گروه های تئاتری استان تقویت بشن. این چیزهاست که کمک می کنه به این که جشنواره رو کاملاً خاص و بومی همدان کنیم. در غیر اینصورت، می شه در هر شرایطی به این فکر کرد که این جشنواره می تونه در هر شهر دیگه ای هم برگزار بشه، مگر این که

سید حسین فدائی حسین / پژوهش گر و نمایش نامه نویس

تئاتر و مدرسه

اعضای هیئت های علمی، و فارغ التحصیلان یا دانشجویان را جذب می کند. در کنار تمام این ها، یک نوع تئاتر هم وجود دارد، که تقریباً برای مخاطب انبوه اجرا می شود. و آن، «تئاتر برای مخاطبان جوان» (تئاتر کودک و نوجوان) است، که یا در محیط مدرسه اجرا می شود، یا در زمان مدرسه، به صورت سفرهای چند ساعته از مدرسه به سالن های نمایش اتفاق می افتد، و یا در مراکز تفریحی و اردوها، برای مخاطبان مدرسه ای به اجرا در می آید. (در این میان، نمایش های کودک و نوجوانی هم هستند، که برای مخاطب عام در سالن های عمومی شهر اجرا می شوند)

درباره ی مزایا و چالش های خدمت رسانی به این مخاطبان، مباحث زیادی وجود دارد. مخصوصاً تئاتر های کودک و نوجوان، که برای مخاطب عام اجرا می شود، بسیار متفاوت از تئاتر کودک و نوجوانی است، که

واقف باشد. از آن جا که این نمایش ها طی ساعات مدرسه اجرا می شوند، ضروری است تا با حسن نیت با اهداف نظام مدرسه ای کنار بیایند. معلمان و مدیرانی که متعهد به زمان و هزینه ی صرف شده در قبال نمایش برای بچه ها هستند، در این مسئولیت خود، باید احساس کنند که هنرمندان، حامی رسالت آن ها بوده، و هنرمندان نیز باید به ماهیت عمومی برنامه ی درسی مدرسه، حساسیت نشان دهند. در چنین شرایطی، والدین یا خبرنگاران احساس می کنند آزادند تا سؤال کنند، یا درباره ی مضمون آن چه در معرض تماشای کودک قرار می گیرد، نظر بدهند و یا انتقاد و شکایت کنند.

شاید سازگاری اصلی که هنرمندان باید با برنامه های مدرسه ای داشته باشند، این است که درک کنند کودک به انتخاب خود به آن تئاتر نیامده است. تصمیم برای حضور آنان توسط مسئولین مدرسه یا معلم

در بسیاری از جوامع، روال بر این است که تئاتر زنده را، شکلی از هنر می دانند، که فقط بخش نخبگان جامعه از آن بهره مندند. از سوی دیگر، نمایش های ارزان تری مثل تئاتر های محلی و منطقه ای هم هستند، که در اکثر شهرهای بزرگ نیز یافت می شوند. در چنین تئاتر هایی، اگر چه اغلب دانش آموزان و دانشجویان - و کمتر هواخواهان مرفه تئاتر - را می بینیم، اما مخاطبان اصلی این نمایش ها نیز، از خانواده های تحصیل کرده با درآمد متوسط رو به بالا، یا کسانی هستند که نقش رهبری تشکیل های اجتماعی یا انجمنی را به عهده دارند. در شهر های بزرگ، تئاتر های کوچک تری هم هستند، که هویت خود را با مخاطبان شان تعریف می کنند. مثلاً تئاتر های مناسبی، که افراد خاصی را در ایام و مناسبت های مشخص به سالن تئاتر می کشانند، و یا تئاتر های قومیتی، که اساساً اقلیت های خاص خود را جذب می کنند. تئاتر زنان، تئاتر نمایش نامهنویسان، و تئاتر هایی «با» و «برای» نیاز های ویژه ی اجتماعی، و همچنین تئاتر دانشگاهی، که استادی دانشگاه،

برای مخاطب مدرسه ای در مدرسه اجرا می گردد. اما آن گروه های تئاتری که در ساعات مدرسه اجرا دارند، نمایش های مخصوص بچه مدرسه ای ها را اجرا می کنند، و البته باید گفت که «تقریباً هر کودکی به مدرسه می رود». از آن جا که چنین مخاطبی دارای محدوده ی سنی خاصی است، که در اجتماع مدرسه ای زندگی می کند، باید طرح های متفاوتی برای هنرمندانی تهیه شود، که قرار است این تئاترها را برای آن مخاطبان انحصاری اجرا کنند.

هر چند در اجرا برای مخاطب انبوه، فرصت های زیادی وجود دارد، اما در عوض، مسئولیت های زیادی نیز ایجاد می کند. در شرایطی که هنرمند تئاتر حرفه ای، آزاد است تا مخاطب را به چالش بکشد، یا شوکه کند، شرایط ویژه در تئاتر کودک و نوجوان مدرسه ای، آزادی عمل را برای هنرمندان این عرصه محدود می سازد. اساساً هنرمند تئاتر کودک و نوجوان، که برای مدارس ایفای نقش می کند، باید به اهمیت یافتن تعادلی بین هنر و آموزش در کل کاری که ارائه می دهد،

اتخاذ شده، و این شخص یا اشخاص برنامه ای را انتخاب کرده اند که ۱. از لحاظ رابطه اش با برنامه ی درسی مدرسه - در تعریف وسیع آن - قابل توجه باشد، و ۲. برای شرایط سنی و سطح فرهنگی هر کدام از دانش آموزان مختلف کلاس ها، متناسب باشد. حال سؤال این است، که با توجه به این که معلمان در نهایت مسئولیت موفقیت دانش آموزان را در آزمون های استاندارد دارند، چگونه حضور در این نمایش ها به آمادگی بچه ها برای امتحانات کمک خواهد کرد؟ همچنین، با توجه به این که وظایف معلمان در مدرسه متنوع و مختلف است، چگونه اجرای این نمایش ها را با به سوی اهداف مان سوق خواهد داد؟ در یک کلاس می توان بچه هایی دید، که والدین آن ها مقید به مسائل دینی یا بی قید و بند هستند، یا ممکن است محافظه کار سیاسی و یا بی تفاوت، یا سیاسی دواشته باشند. معلم باید مطمئن شود که بردن داوطلبانه ی کودکان به این تئاترها، به واکنش های مثبت والدین و نیز تجربه ای شاد برای بچه ها منتهی می شود.

ایرج رنجبر (پیش کسوت تئاتر همدان)

جشنواره امید، جشنواره کودک به خانه اولیه خود بازگشت. پس از چند سال وقفه سومین سال برگشت خود را ۱۷ مهرماه در همدان آغاز خواهد کرد. در مقوله جشنواره، عده ای از اهالی تئاتر در تبادل نظر ها با هم اختلاف نظر دارند، عده ای می گویند جشنواره به خاطر سالی یک بار برگزار شدن، عده ای را جشنواره ای کرده و تعدادی از گروه ها صرفاً کار تئاتر را به خاطر جشنواره و با نگاه گرفتن لوح تقدیر و جایزه ... کار می کنند، که این خود صدمه ای است بر پیکره تئاتر دایمی، عده ای موافق هستند زیرا که در جشنواره کارهای نمایشی با نظرات و ایده های مختلف مورد نقد و بررسی قرار می گیرد، که این خود باعث بدست آوردن و بالا رفتن اطلاعات علمی نمایشی جوانان کم تجربه خواهد بود، حال قضاوت بودن یا نبودن و چگونه گی اجرا بر عهده مسئولین و اهل فن.

محسن تیما (پیش کسوت تئاتر همدان)

ما بزرگ ترها گاهی فراموش مان می شود که زمانی کودک بوده ایم... یا سعی می کنیم این گونه وانمود کنیم که بزرگ شده ایم. ولی با این که سن و سالی از ما گذشته، هنوز کودک درونمان فعال است. وقتی به تماشای نمایش کودکانه ای می نشینیم، صمیمانه با آن همراه و در خلوت خود برای مدتی (حتی اندک) کودک می شویم. ای کاش هرگز صداقت کودکی مان را از خود نرانیم و دوست شان بداریم، زیرا این ها مردان و زنان آینده اند و نیازمند توجه ... یادمان باشد ما کودکان دیروزیم.

بهرز خانلر (مسئول بسیج هنرمندان استان همدان)

و خلوص و تقوا را در جامعه هموار کنیم، چرا که هنرمند واقعی با هر بدآموزی، کج اندیشی، فحاشی و بدزبانی و با کارهای بی محتوا سروکار نخواهد داشت.

مقام معظم رهبری می فرمایند: تئاتر منبر است بلکه فراتر از منبر، حضرت چه تعبیر زیبایی از هنر تئاتر دارند، منبر محل بیان سخنان رسول ... و جانشینان به حق اوست، آیا می شود هر حرکت جلف و سبک و خلاف شئون دینی و اخلاقی نامش را تئاتر بگذاریم، قطعاً نظر هنرمندان عرصه تئاتر این نیست و هنرمند متعهد در راه به کمال رساندن انسان تلاش خواهد کرد.

و نکته آخر اینکه دولت ها و مجلس ها و مدیران می آیند و می روند اما این هنرمندان هستند که با تولید آثار فاخر ماندنی هستند که باید مورد توجه قرار گیرند.

هر کس با اندک فعالیت های هنری و فرهنگی آشنا باشد در این امر تردید نخواهد داشت که مدیریت در عرصه هنر از بسیاری جهات با شیوه و راه کارهای مدیریت در دیگر عرصه ها از جمله عرصه های اجتماعی، اقتصادی، سیاسی و ... تفاوت اصولی دارد، گرچه مفاهیمی چون برنامه ریزی کوتاه مدت، میان مدت و بلند مدت و هدف گذاری کلان و تأمین منابع مالی در تمامی عرصه های مدیریتی وجود دارد، اما بنده حقیر اعتقاد دارم سرمایه های کلان هیچگاه نتوانسته است و نمی تواند از یک بی هنر هنرمند خلق کند اما فراوان دیده شده که از فقر هنر ناب جوشیده شده و خود را نمایان نکرده است.

با این دست از هنرمندان می توان با ابزار هنر خود شمشیری بسازیم تا ناپاکی ها و ناخالصی ها را از جامعه هنری دور کنیم و راه رشد و پاکی

شهرام بزرگی

«نیمایگرلیان» نویسنده و کارگردان جوانی است، که همواره به دنبال تجربه‌ی شیوه‌ها و گستره‌های متفاوت تئاتری بوده، و اگر چه که همیشه سعی کرده سبک کاری و فعالیتش در حوزه‌ی کارگردانی و نویسندگی متفاوت باشد، اما یک ویژگی کاملاً مشخص در همه‌ی آن‌ها وجود دارد، و آن ویژگی، تمایل و عطش متفاوت و تازه بودن است؛ حتی اگر به قیمت سطحی و بی‌ارزش انگاشته شدن اثرش از جانب عده‌ای.

«ستاره‌های جیبی»، از همان ابتدا تکلیفش را با مخاطب هدف خود - کودک - مشخص می‌کند. مخاطب به همکاری داوطلبانه فراخوانده می‌شود. دعوت می‌شود که اگر دوست داشت، آرزوهایش را نقاشی و درباره‌ی آن‌ها صحبت کند، که به این شکل، وارد دنیای نمایش شود. این کار قرار نیست که او ساکت و بی‌سر و صدا روی صندلی‌های سالن بنشیند و تنها ناظر اجرای اثری یک طرفه از سوی کارگردان و گروه بازیگرانش باشد! او قرار است حداقل از نظر احساس و تعلقات خاطر شخصی‌اش، با اثر ارتباطی ویژه برقرار کند. اثری که بخشی از دُکور آن، همان «آرزوهای نقاشی شده» می‌خود اوست، که حالا پیش چشمانش، روی بندهای رخت آویزان شده‌اند و انگار قرار است تأکیدی باشند بر اندیشه و نظریه‌ای به گفته‌ی ویلیام بلیک، این یعنی که: «راجع به هر چیزی، می‌توانیم جور دیگری هم فکر کنیم»؛ می‌توانیم فکر کنیم که می‌شود آرزوهای مان را نقاشی کنیم، و آن‌ها را ملق در فضا و پیش روی چشمان مان ببینیم، و به گمانم، آرزویی که روی کاغذی ثبت شد و پیش چشمانت قرار گرفت، انگار که نیمی از آن محقق شده باشد - چون جرأت بیان و رو به رو شدن با آن را پیدا کرده‌ای - پس نیم دیگرش هم در دسترس ما - مخاطب کودک - است. حتی اگر این آرزو - حتی محال - داشتن ستاره‌هایی باشد در دستان پسرک نمایش، و یا حتی آرزوهایی بزرگ تر و محال تر، که ممکن است روی همین کاغذهای نقاشی شده‌ی کودکان تماشاگر باشد.

به گمانم «ستاره‌های جیبی»، اثر متفاوتی است برای طیف مخاطبانی، که خیال‌پردازی و رویا، بخش مهمی از تفکر و رفتارشان در زندگی است، و اتفاقاً زندگی با آرزوهای دست‌نیافتنی - و یا حداقل دور از دسترس - در پیچ‌های تخیل

ستاره‌های جیبی «نیمایگرلیان»

آنها محسوب می‌شود. در این جا هم، وظیفه‌ی قهرمان نمایش، به حرکت درآوردن جهان تخیل و رؤیاست. و این تحرک در قصه، با رساندن پسر بچه به آرزویش - چین و به دست آوردن دو ستاره برای نوشتن درس‌ها و انجام کارها - تعریف شده است. نقطه‌ی قوت قصه هم، از همین جا نشأت می‌گیرد. روایت و انرژي و ماهیت درام در این قصه، بر یک مؤلفه و نیروی مشخص تمرکز دارد. قصه بسیار ساده است؛ باید برای بچه‌ها تعریف کرد که: پسری به دنبال چین ستاره‌های آسمان، تمامی سعی و تلاشش را می‌کند، و در نهایت، با چین دو ستاره، می‌خواهد کارهایش را به دوش آن‌ها بیندازد، و با این کار، نظم تمامی قصه‌ها و داستان‌های طبیعت به هم می‌ریزد. همین‌ا و به این ترتیب، یک درام رویاپردازانه و انسانی خلق می‌شود، که به طور مستقیم دنیای ساده و پاک کودکی و ارتباط با رویاها و آرزوها را مورد پردازش قرار می‌دهد. ویژگی مهم نمایش هم، مواجهه‌ی ساده و کودکانه، با قصه‌ای است که نه وارد پیچ و خم‌های داستانی می‌شود، و نه بر جزئیات‌های غیرمعمول این نوع نمایش تکیه دارد. در واقع «ستاره‌های جیبی»، پنجره‌ای است از محیط قلب‌های کودکان رو به آسمان می‌گشاید، و جهانی را پیش روی مخاطبش

می‌گذارد، که ساده‌ترین نیازها و آرزوهای کودکان در آن محقق می‌شوند. نیازها و آرزوهایی که در این نمایش، از خیال نشأت می‌گیرند، و جنس این خیال به گونه‌ای است، که کودکان آن را با متر و معیار واقعی نمی‌سنجند. آرزوهایی که قبل از آغاز نمایش، با کشیدن شان روی کاغذهای سفید، معرفی، و با چیده شدن ستاره‌ها توسط پسرک نمایش، محقق می‌شوند. در واقع، می‌توان گفت که نمایش نیمایگرلیان، حاصل تجربه و تخیل و آرزوهای خود اوست، و حتی اگر عناصر نامأنوس و کاستی در پرداخت نمایش وجود دارد، و یا به اعتقاد مخاطب - بزرگسال - گاهی به شدت به چشم می‌آید، به گمانم حاصل ذهنیت یا سلیقه‌ی قوام نیافته‌ی خود او به عنوان مؤلف در حال تجربه کردن جهان‌های متفاوت است، و نه اطوارها و تقلیدهای نمایشی معمول! «ستاره‌های جیبی»، در واقع نمایشی درباره‌ی بچه‌ها و آرزوهایشان، نمایشی که در آن، پایی و صداقت کودکان حتی فراتر از محال بودن تحقق آرزوها قرار می‌گیرد. فاعل نمایش، بچه‌ها هستند و احساس باورمند کودکانی، که تحقق آرزوهای پسرک را به راحتی می‌پذیرد، و پیام نمایش هم در همین مسأله نهفته است. همین احساس است، که باعث می‌شود کودکان در پایان نمایش، به این باور برسند که با نوشتن آرزوها و انباشتن آن‌ها در صندوق آرزوها، شاید بتوانند به تمام آن‌ها برسند، هر چند که به قول بازیگر نمایش، راه رسیدن به آرزوها، نگاه کردن به خودمان است.

اما به هر حال با تمام این‌ها، در این فرآیند ساده‌ی داستانی، تکلیف چند موضوع به خوبی مشخص نیست. یکی از اساسی‌ترین مسائلی که می‌بایست برای مخاطب کودک در این گونه آثار مورد توجه قرار بگیرد، این است که این گروه از مخاطبان، در مواجهه با نمایش، به هیچ وجه نمی‌توانند منفعل بمانند و اندیشه‌شان را به حرکت وادارند، و تنها ببینند و ادراک کنند و ببینند. مخاطب کودک و نوجوان در مواجهه با تئاتر، تمایل به حرکت و خروج از انفعال دارد. حرکت و بالقوه‌ی قهرمان‌های نمایش، یکی از راه‌کارهای خروج از انفعال است، که به گمانم نمایش «ستاره‌های جیبی»، با وجود سعی در بهره‌گیری از عناصری مانند صداهای روی تصویر (به مانند نریشن فیلم)، حرکات فرم و تابلوسازی‌های ملووم، کمی در این زمینه، لنگ می‌زند. و شاید هم کمی آشفتگی و بلا تکلیفی بازیگران در اجرای فرم‌ها و میزانشن‌های کارگردان، چنین چیزی را می‌نماید.

مترسک «حسن معجونی»

محمد حسن شایانی

در متونی از این دست که فرم و محتوا همراه و همساز حرکت می‌کنند و هیچ یک مدیون آن یکی نیست، کارگردان از وظایف کلیشه‌ای و بداهه سازی به رمزگشایی از مفاهیم می‌انجامد.

در مترسک ما با متنی چند لایه و پوست پیازی روبرو هستیم، بدیهی که شکل بازی و کار آن متفاوت است و هر یک از اجزاء باید نسبت به وظایف خود اشراف کامل داشته باشند. طنز زیرپوستی متن که به خوبی توسط کارگردان کارسازی و به عمل درآمده است، در غالب اجرایی ایک که تمایل به انتقال حواس بیننده به نوستالژی و خاطرات کودکی، از ترفندهای موفق کارگردان است. خواب استخوان و یاد کردن یاد بادک در فرمالیسم اجرایی اوج استفاده از سمبل‌ها و استعاره‌هایی را دارد که هر یک از ما به شکلی متفاوت با آن درگیر شده ایم. متن هرگاه سنگین می‌شود تنها با توسل به یک کلمه، تنها یک کلمه، ضمن فاصله گذاری منطقی، همه را به لیخندی تلخ و می‌دارد. متن اصلی گرچه از برش‌های متفاوت برخوردار است. اما این برش‌ها در نهایت به یاری هم می‌آیند و پیام‌های متفاوت برخوردار است. اما این برش‌ها در نهایت به یاری هم می‌آیند و پیام‌های هوشمند و بدیع خود را به هر که در مقابلش ایستاده است، ابلاغ می‌کنند.

مترسک ترکیبی از یک متنی هوشمند، بازی‌های استخوان دار و موزیک روایتگری است که بی مورد نیست. اگر بگویم بدون ساخت یا انتخاب این موزیک، به خصوص همسرایایی همسرایان به طور جدی می‌لنگید و نیاز مبرمی به یک چوب زیر بغل داشت. آن چه در اجرای مترسک جالب می‌نمود، سکوت بچه‌هایی که عادت به مضحکه گرگ و رویا و فصل‌هایی از این دست را داشتند. هر چند اجرا در فواصل معین ضمن اضافه و ابراز ادبیات پیشرفته گروه، با دیالوگ‌های هوشمند، بچه‌ها را به سکوت و تحسین و می‌داشت و به وقت مناسب، آن‌ها را می‌خنداند.

در مجموع مترسک به عنوان کاری موفق و هوشمند که قدرت اعجاز آن قادر به مجاب کردن هر طیف و گروهی است در لایه‌های متفاوت خود تئاتر مدرن کودک را با آویزه‌ها و پیرایش جدید، به تماشای می‌گذارد. بازی‌ها تمامی آگاهانه، با قدرت راهبری موفق در ارائه‌ی پیام متن با وفاداری کامل عمل نموده است.

نیاید در موزیک این اثر که به تنهایی نیمی از بار اجرا را به دوش می‌کشد غافل ماند. موزیک که به نظر راقم این سطور متأثر از بلوز، فاستو، گیتار فلامینگو و تا حدی لمبانا است، به خوبی متن و اجرا را حمایت کرده بود. قسمتی این هم خوانی‌ها و آواصی که گاه راه بازیگر بود و ... اجرا و بازی‌ها را از کسالت و چرت زدن بیرون می‌کشید. دوست داشتم در فرصتی دیگر به این کار بپردازم. دست تان درد نکند. موفق باشید.

گلاب «محسن پورقاسمی»

همدانی‌ها - دارد و مخاطبش را به ورطه‌ی خسته‌گی و بی‌حوصله‌گی نمی‌کشد. روایت قصه، همان روال کلاسیک و قدیمی خودش را طی می‌کند، و همه چیز با علت و معلول‌های از پیش تعیین شده (از دید نویسنده‌ی اثر)، پیش رفته و مراحل معرفی، گروه‌افکتی، بسط داستان، نقطه‌ی

عطف و گره‌گشایی و ... را به ترتیب پشت سر می‌گذارد و در نهایت هم، همه چیز با یک پایان خوش به پایان می‌رسد. قصه‌ی «گلاب» جدید نیست، همان حکایت قدیمی پسر فقیر و مشکل‌داری است که در وانفسای درگیری‌های معمولش با عوامل بیرونی - این‌جا به خاطر بلندی بیش از حد قد و کمی لگنت زبان - دل‌باخته‌ی «گلاب» دختر زیبای مرد ثروتمندی می‌شود، و طبعاً به خاطر جایگاه اجتماعی و شرایطش، برای رسیدن به مقصود مبارزه‌ی تازماری را آغاز می‌کند، و در نهایت هم بر اثر دخالت نیروهای فوق انسانی - در این‌جا، توسل و دخیل‌بندی - از بند رهایی می‌یابد. و به آرزوی دلش می‌رسد. پس طبیعی است که کارگردانی و طراحی و میزانشن‌ها و بازی‌ها هم در همین قالب، طرح‌ریزی و اجرا شده است، و شاهد ایده و یا فرم تازه و نوینی نیستیم.

از ویژگی‌های چشم گیر و آموزنده‌ی این نمایش، علاوه بر طراحی بسیار ساده و کاربرد حداقل دُکور و امکانات صحنه‌ای، آن‌هم برای بیان موضوعی با دو رویکرد ملی و اخلاقی - موضوعی جهان‌شمول - ترکیب صمیمانه‌ای از موسیقی و نمایش در

شهرام بزرگی

محسن پورقاسمی چند سالی است که راه و علاقه‌ی خودش را جدا و پیدا کرده، و در قالب نمایش‌های عروسکی، قصه‌ها، مثل‌ها و حکایت‌های قدیمی و کهن را (البته با خوانش خودش) روی صحنه می‌بازد، و یا به میان مردم رفته و در قالب نمایش‌های خیابانی و محیطی، آن‌ها را به مخاطبینش عرضه می‌کند.

«گلاب» نمایشی است برگرفته از قصه‌های شفاهی کهن، که البته با خوانش محسن پورقاسمی، «ظرف» و «زمان» و ویژگی‌های پیدا کرده و شناسنامه‌ی متفاوتی برای خودش دارد. نمایش، داستان ساده‌ای را با تکنیک اجرایی و صحنه‌پردازی کاملاً ساده و حتی به ظاهر پیش پا افتاده، بی هیچ تلاشی برای جداسازی جهان انسانی از جهان عروسکی، در مجموع لحظات زیبا و تأثیرگذاری از تماشای عشق انسانی، اخلاق و پیوند خانوادگی راه با حداقل دُکور و امکانات صحنه‌ای - در هر صحنه - تنها با تعدادی آتیه، با رنگ آمیزی و فرم‌های ملایم و غالباً زیبا - به عنوان نشانه‌هایی از گرما و صمیمیت خانوادگی و اجتماعی و شتی آن روزها - برای تماشاگر ایرانی فراهم می‌کند. این نمایش که با نگاهی به یکی از قصه‌های شفاهی قدیمی، نوشته و طراحی شده است - که به تعبیر من، بیشتر می‌تواند در قالب «جشنواره‌ی تئاتر عروسکی» قرار بگیرد، و نه جشنواره‌ی تئاتر کودک و نوجوان - به خوبی از عهده‌ی نیاز مخاطبین هدف خودش - کودک و نوجوان - برمی‌آید، چراکه فاکتورهای مثل رنگ و نور مناسب، موسیقی شاد و نشاط آور، و البته استفاده از لهجه‌های شیرین - به خصوص برای

ساختار اجرایی آن است. هر چند که همین موسیقی، از منظر دیگری، آفتی برای کلیت اثر به حساب می‌آید، و در واقع، صداهای از پیش ضبط شده (play back)، هر چند که از دغدغه‌های کارگردان می‌کاهد و تا حدودی باعث تسهیل کار او می‌شود، اما حس و حال یک اجرای زنده را تا حدودی از اثر دور کرده، و باعث گسستن پیوند مخاطب با آن می‌گردد و در عمل دیالوگی بین آن چه که در صحنه اتفاق می‌افتد، با تماشاگری که در سالن نشسته است، برقرار نمی‌شود.

از سوی دیگر، تعویض صحنه‌ها با این که منظم و با ریتم خاصی صورت می‌گیرد، اما گاهی طولانی شدن مدت و تعدد آن‌ها در طول اجرا، باعث افتادن ریتم کار شده، زمان نمایش را بالا برده و خسته‌گی را برای تماشاگرش به ارمان می‌آورد.

اگر بشود کل این نمایش زیبا را با تمام نواقص‌اش، به لحاظ تکنیکی و اجرایی در جمله‌ای خلاصه کرد، شاید «سادگی و صمیمت ساختاری، و گریز از پیچیدگی‌های فرمالیستیک و فن‌شناختی»، مناسب‌ترین و گویاترین جمله باشد.

تآن چاکه او به یادداشت

نویسنده و کارگردان: اکرم ابوالمعالی
طراح صحنه و نور، مدیر تولید، ساخت کلیپ، و ساخت دکور: احمد پناه نجات
آهنگساز: شاهین حدیدی
دستیار کارگردان، امور فنی، دستیار صدا، طراح پوستر و بروشور: مینا پناه نجات
منشی صحنه: مریم پناه نجات
عکاس: آریا جعفری، میعاد سلیمانی
تصویر بردار: مرتضی بالیده، احمد پناه نجات
طراح لباس و گریم: اکرم ابوالمعالی
گریم: لیلا قربانعلی
بازیگران: فاطمه علی یاری، آسیه بنی طباطبائی، راد یکتا، لیلا قربانعلی، مریم پناه نجات
خلاصه نمایش:
دو مهره ی آبی و قرمز در بازی مار و پله، در برابر هم قرار می گیرند و در یک جدال، متوجه می شوند که آن چه ارزشمند است، شاد زیستن است.
سخن کارگردان:
نوجوانی پلی ست بین کودکی و بزرگسالی. و تئاتر می تواند دریچه ای باشد، که از دنیای کودکی به دنیای بزرگسالی نگریست، و برای آینده تصمیم گرفت.

رینارد روباهه

نام گروه: سکوت سفید
نویسنده: آرتور فاکوئیز
مترجم: مریم سلطانیان
کارگردان: عبدا... آتشیانی
بازیگران: مریم آشوری، بهنام شرفی، رضا نعمتیان، مسعود جوادیان، شاقینه کاراپتیان، مجید امیری - و عبدا... آتشیانی
دستیار کارگردان: مریم آشوری
ساخت و انتخاب موسیقی: عبدا... آتشیانی
طراح صحنه: سینا ییلاق بیگی
طراح لباس، کلاه و کفش: زهرا یعقوبی
طراح پوستر و بروشور: مرضیه سر مش قی
طراح چهره پردازی: لعل خرامان
طراح نور: علی اشرف سمعی
اطلاع رسانی و تبلیغات: احمد رضا حجاززاده
مدیران صحنه: مهری زندی، محسن سلیمانی
دستیاران صحنه: مهدی ذاکر حسینی، محمد سعادت گو
مدیر روابط عمومی: امیر حسین صفری
ضبط موسیقی: استودیو سکوت سفید
دوخت لباس: زهرا یعقوبی
ساخت دکور: امیر حسین بابائیان، احمد بابائیان، حسین موسوی
و با تشکر از هنگامه سازش و فرزانه عاقلی
خلاصه نمایش: رینارد روباهی ست، که شخصیت محوری این نمایش است. او با شوخی های پی در پی باعث رنجش حیوانات می شود تا جایی که دادگاهی برای او تشکیل می دهند و به او به مدت یک سال مهلت می دهند، تا در این یک سال خود را اصلاح کند. اگر در این یک سال بیش از ۱۰ جرم مرتکب و باعث رنجش دیگران شود، برای او مجازات سختی در نظر می گیرند. و کلاغ (تیکیلین) را مسئول نوشتن خطاهای او می کنند.

آوای تار

کارگردان: فریبا دلیری
نویسنده: هادی حسنعلی
بازیگران: کبری مالیر، هادی حسنعلی، محمد لقمانیان، آرش صادقیان، شیرین کاشفی، مهدی نعمتی مقدم، مینووش رخیمنیان
مدیر صحنه: آرین ناصری مهر، سعید ناصری مهر
طراح پوستر و بروشور: آرین ناصری مه
خلاصه نمایش:
جبر جبر که شب کنار پنجره ی اتاق دختر کوچکی ساز می زند، تا او را از تنهایی بیرون آورد. دخترک از او می خواهد که او را به سرزمین حشرات ببرد، تا او با دوستان جبر جبرک آشنا شود. جبر جبرک شبی به دنبال دخترک می رود، و از او می خواهد که به زیر درخت بیاید و چشم هایش را ببندد و از ته دل بخندد...

گردان آبنبات چوبی

- نام گروه: انارک
- نویسنده: علی رحیمی
- کارگردان: خانم یدالهی
- کارگردان: علی رحیمی
- بازیگران: حمید بنده مرادی، ابراهیم رحیمی، سعید صادقی، فیروز حیدرزاده، علی رحیمی
- دستیار کارگردان: ابراهیم رحیمی
- موسیقی: علی فرهنگی، علی رحیمی
- طراح صحنه: علی رحیمی
- طراح لباس: شهرام شجری
- دستیار طراح لباس: حسن شجری
- طراح چهره پردازی: حمید بنده مرادی
- طراح پوستر و بروشور: سعید صادقی، علی رحیمی
- دیگر عوامل: مهدی اصغری، مسعود مهرابی
- شرکت کننده از: تهران
- مدت اجرا: ۲۵ دقیقه
- خلاصه نمایش: دو سرباز کودک وارد بازی مار و پله می شوند مردم تاس می اندازند و یکی یکی خانه ها را جلو می روند و باید مشکل شخصیت های داخل بازی را حل کنند.
- تاریخ و محل تولد: تهران ۱۳۸۲
- تحصیلات: دیپلم
- یادداشت کارگردان:
- مجموعه: پسر خاله این کیک رو نخور مضمومه بنداز زمین چرا نمیشد از جلو مورچه ها پسر خاله: مگه چی مضموم باشه اگه مورچه بوخورن اون وقت چجوری بهشون سرم بزنند. (علی رحیمی)

مبارک و عروس باران

- طراح صحنه، لباس و کارگردان: حامد ترابی
- نویسنده: فاطمه جلیلی معز
- بازیگران: مهدی چایانی، مسعود طاهری، فاطیما پور قاسمی، فریمه طاهری، مهکام دهچالی، ثمین جلیلی معز
- موسیقی: رحمان دریایی، ایرج نعمتی
- ساخت دکور: حسین محمدی، حسین جلیلی معز، حامد ترابی، فاطمه جلیلی معز
- خلاصه نمایش: دختران روستا با توجه به خشک سالی روستا تصمیم به ساخت عروسک باران می گیرند که...
- یادداشت کارگردان: کودکان سرزمین، من و گروه هم میزبان شما در پایتخت تاریخ و تمدن ایران زمین هستیم.

بهار اومد

- نام گروه: هرمس
- نویسنده و کارگردان: اصغر گروسی
- بازیگران: سید حسن حسینی
- مرتضی کریمیان، جواد رنجبر، مهران نوروستا، سیاوش توده فلاح، سیامک توده فلاح، پژمان رنجبر، مجتبی غلامی، بهمن علی پناه، سید محمد حسینی، هادی حسینلو
- دستیار کارگردان: سید حسن حسینی
- موسیقی: امیر گروسی
- طراح صحنه: سپیده امیر عسکری
- طراح لباس: سپیده امیر عسکری
- طراح پوستر و بروشور: اصغر گروسی
- عکاس: سعید افشار
- شرکت کننده از: شهرستان نظرآباد (استان البرز)
- مدت اجرا: ۳۰ دقیقه
- خلاصه نمایش: ننه سرما قصد دارد سرما رت در زمین پایدار کند اما عمو نوروز سبزی و بهار را برای مردمان به ارمغان آورده و صلح و دوستی را پایدار می کند
- تاریخ و محل تولد: ۱۳۶۰/کرج
- تحصیلات: لیسانس گرافیک از دانشگاه هنر و معماری یزد (اردکان)
- یادداشت کارگردان: دست به دست هم دادیم تا با هم و کنار هم خورشید را معنا کنیم، اگر چه تفسیر آفتاب در مخیله ما نمی گنجید، پی منشوری شدیم برای بازتاب خود.....

همیشه این گونه بوده، همه جا هم این گونه است، نه فقط این جا. هم در سینما، هم در تئاتر و هم در جاهای دیگر. معمولاً بانیان هر جریانی و تلاش گران هر فرایندی که پشت پرده نامیده می شوند، همواره در پشت پرده می مانند و کمتر زمانی به چشم می آیند. زیرا اغلب و کمی تا قسمتی طبیعی ما بیشتر روی صحنه و روری پرده را می بینیم تا پشت صحنه و پشت پرده.

در برگزاری نوزدهمین جشنواره بین المللی تئاتر کودک و نوجوان نیز به قاعده ی آن چه در بالا گفتیم دست اندرکاران و تلاشگران این رخداد بزرگ نمایشی چنان که باید نخواستند و نشده که دیده شوند، بنابراین شاید وظیفه باشد که دست کم با نام بردن از ایشان و شمردن اندکی از بسیار تلاششان به یادمان آیند.

کمیته ی برنامه های جنبی

مراسم نورافشانی در ۹۱/۷/۱۶ در محل دبیرخانه-همهانگی و اجرای برنامه اختتامیه نوزدهم محمد علی فرجی: شاید در گسترده بی شمار فعالیت های مختلف در حوزه فرهنگ و هنر، یکی از شیرین ترین فعالیت ها برای کارکنان فرهنگ و ارشاد اسلامی کار برای بچه هاست و به نظرم این مسئله می تواند دو دلیل عمده داشت باشد اولاً همه ما شیرین ترین دوران عمر خود را در خاطرات کودکی داشته ایم و آنچه از این دوران به یاد داریم شور و شغف و جست و خیز و شادی است، از طرفی بچه ها چهره پنهانی ندارند و این لطافت و صداقت انسان را به کار بیشتر وادار و علاقمند می کند و من به عنوان یکی از کارکنان این حوزه بهترین خاطرات و شیرین ترین ایام کاری خود را زمان های می دانم که در این حیطه فعالیت کرده ام.

این کمیته مسئول فعالیت های زیر است:
۱- برگزاری دو کاروانال شادی از ۱۰ روز قبل از جشنواره ها برای اجرا در مدارس و سطح شهر-۲- اجرای پنج-۳- تئاتر خیابانی در روز ۹۱/۷/۱۶ به عنوان افتتاح در پنج نقطه شهر-۴- هماهنگی برگزاری

کمیته ی تشریفات

همکاران این کمیته:
محمدرضا زرکش (مسئول کمیته)
هادی شیرمحمدی (معاون)
سعید دوستی (جانمایی آقایان در هتل)
حمیدرضا شمس الهی (نقلیه)
امیر رضا عبدالملکی (انبار و توزیع بکیج)
زهره حبیبی (جانمایی خانم ها (پذیرش) و مراسم استقبال)
شیوا کریمی (جانمایی خانم ها در هتل و توزیع بلیط)
حسن احمدی (گردشگری)
حبیب الله عرفی یگانه (مسئول شیفت شب)
نوزدهمین جشنواره بین المللی تئاتر کودک و نوجوان به منظور ارتقا کمی و کیفی در زمینه تئاتر و رشد و بالندگی

و تعامل بین کارگردانان و بازیگران فرصت مناسبی را در دست می دهد تا این هنر هر چه بیشتر در بین مردم و علاقمندان جایگاه خود را تثبیت نماید.

از مدرسه تا صحنه

چه خوب است که سنانس (نوبت) صبح همه ی اجراهای جشنواره متعلق به دانش آموزان است. و این کمترین حقی است که به این ها داده می شود، چرا که همه ی جشنواره ی متعلق به اینان است. وقتی دانش آموزان در صف های طولانی روی بله ها و راه بله های سالن ها به دیدن نمایش می آیند، آن وقت احساس می کنی که جشنواره، جشن واره شده است و جشنواره ی کودک و نوجوان، جشن واره ی کودک و نوجوان.

کاش ما هم اندکی از گام های آمدن شان را برویم. برویم به سمت تولید نمایش هایی که واقعا برای کودک و نوجوان باشد (به هر شکلیش)، نه به نام آن ها و به کام ماها. که اگر این گونه بیاندیشیم و این گونه نشود، تردید نکنیم که تحولی دیدنی در نمایش های کودک و نوجوان ما شکل می گیرد، که حتما تحولی خجسته خواهد بود.

رسم خوبی است. همه ساله که جشنواره می آید، کودکان و نوجوانان هم می آیند. از مدرسه می آیند و چه زیبا و با شکوه. با لباس های یک دست و یک رنگ و یک شکل. گویی آینده سازان واقعی این مرز و بوم، همه یک دل و یک صدا می آیند تا صحنه ی نمایش رنگ و بوی مدرسه بگیرد و صندلی های سالن های نمایش به جای نیمکت ها و صندلی های کلاس درس بنشینند. آن ها می آیند تا در صحنه و سالن نمایش بیاموزند و بیاموزانند. این واقعیت شیرینی است که دانش آموزان مقاطع مختلف به دیدن نمایش ها می آیند تا یک رنگ و یک دل، به ما یک رنگی و یک دلی را بیاموزانند. راستش را بخواهید، خلاف آن چه که ما مدعیان حرفه ای گوی می پنداریم، دانش آموزان در سالن های نمایش، بیش از آن که از ما یاد بگیرند به ما یاد می دهند. البته اگر گوشی برای شنیدن و هوشی برای یاد گرفتن داشته باشیم!

صدیقه حسن زاده / مدیر مرکز تئاتر کودک و نوجوان آسیتژدر ایران

جشنواره محلی است برای تبادل دست آوردهای گروه های نمایشی

مرور بر آن چه داشته ایم، و نظر به آن چه قرار است پیش رو داشته باشیم. شاید نفس اجرای نمایش ها، بهانه ای بیش نباشد، برای این گردهمایی. فرصت مفتی ست، تا از طریق اشتراک داشته ها، مشارکت و همیاری، یکدیگر را در مسیری که منتهی به توسعه و تعمیق تئاتر کودک و نوجوان کشور است، هدایت کنیم، چرا که کمتر فرصت پیش می آید، که افراد متخصص با تفکرات و آمل مشابه، در کنار سیاست گزاران و متولیان و مخاطبین شان دور هم جمع شوند.

این جشنواره را، مبدأ زمانی بدانیم، برای آغاز سال کاری آینده، و ترسیم چشم انداز تئاتر کودک و نوجوان در سال پیش رو؛ آن گونه شایسته، که در اذهان اصحابش نقش خواهد بست، و این مهم رقم نمی خورد، مگر با وسعت نظر اهل اش.

داوران بخش نوجوان

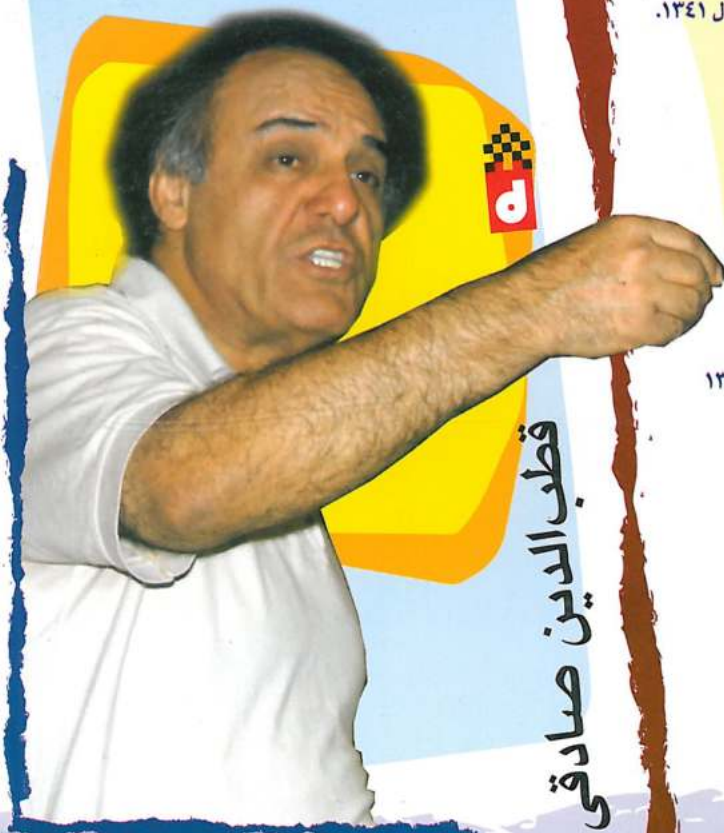
متولد ۱۳۳۱ / سنندج

نویسنده، پژوهشگر و کارگردان تئاتر / بازیگر سینما و تلویزیون

تحصیلات: دیپلم ریاضی از دبیرستان هدایت سنندج
۱۳۴۹ / لیسانس رشته ی هنرهای نمایشی از دانشکده ی هنرهای زیبا، دانشگاه تهران ۱۳۵۴ / فوق لیسانس هنرهای نمایشی از دانشگاه سوربن پاریس ۱۳۵۷ / دکترای هنرهای نمایشی از دانشگاه سوربن پاریس ۱۳۶۴

مدرس در: دانشکده ی هنرهای زیبا از سال ۱۳۶۴ تا ۱۳۶۶ / دانشکده ی هنر نیوران (فرهنگسرا) از سال ۱۳۶۵ تا ۱۳۷۲ / دانشکده ی میراث فرهنگی از سال ۱۳۶۹ تا ۱۳۷۳ / دانشکده ی جهاد از سال ۱۳۷۴ تا ۱۳۷۵ / مؤسسه ی آموزش عالی به اندیش از سال ۱۳۷۵ تا ۱۳۸۳ / دانشکده ی هنر سوریه تهران (آغاز همکاری مجدداً از سال ۱۳۸۵) / دانشکده ی هنر سوریه ی اصفهان از سال ۱۳۷۹ تا ۱۳۸۴ / دانشکده ی هنر و معماری دانشگاه آزاد اسلامی تهران از ۱۳۷۹ و...
نویسنده ی و کارگردانی:

باغ شکرپاره / یادگار زیران // عادلها/عکس یادگاری/دخمه ی شیرین پرومته در زنجیر / افسین و بودولف هردو مرده اند / سرود مترسک پرتقالی / قابیل / سحوری / هفت قبیله ی گمشده / خط عشق / پیکره های بازیافته / زنان صبرا، مردان شتیلا / دوران بیگناهی / مبارک، نگهبان کوچک / مویه جم / هفت خوان رستم / بهرام چوبینه / مردفزان، ببردپوانه

فطرب الدین صادقی

مریم سعادت

متولد ۱۳۳۷ / تهران

تحصیلات: لیسانس تئاتر عروسکی از دانشکده ی هنرهای دراماتیک / سال ۱۳۶۳
تخصص: عروسک گردان، طراح، سازنده و گوینده ی عروسک، بازیگر و کارگردان تئاتر و تلویزیون.
برخی از آثار، به عنوان بازیگر، بازیگر عروسکی، عروسک گردان، کارگردان و...:

تارزن و تارزان (۱۳۸۰)

نقطه سر خط

چک (۱۳۹۰)

آخرین سرقت (۱۳۸۹)

آقا یوسف (۱۳۸۹)

کلاغ پر (۱۳۸۶)

قاعده ی بازی (۱۳۸۵)

اسب (۱۳۸۴)

یک بوس کوچولو (۱۳۸۴)

در به درها (۱۳۸۳)

ماهی ها عاشق می شوند (۱۳۸۳)

شهر زنان (۱۳۷۷)

کارگاه ۲ (۱۳۶۷)

میهمان ناخوانده (۱۳۶۷)

الو! الو! من جوجوام (۱۳۷۳)

شهر موش ها (۱۳۶۴)

گلنار (۱۳۶۷)

در به درها (۱۳۸۳)

پرویز پورحسینی

متولد ۱۳۲۰ / تهران

مدرک تحصیلی: فارغ التحصیل بازیگری از دانشکده ی هنرهای زیبای دانشگاه تهران در سال ۱۳۵۴.
گذراندن یک دوره آموزشی در کلاس آزاد هنرهای دراماتیک زیر نظر حمید سمندریان در سال ۱۳۳۹.
مشارکت در تشکیل گروه نمایشی "پاسارگارد" با همکاری حمید سمندریان و پری صابری در سال ۱۳۴۱.

همکاری با "کارگاه"

شروع فعالیت سینمایی با بازی در فیلم "چشمه" (آبی آوانسیان) در سال ۱۳۵۱.
نمایش ها:

بازی در نمایش "شش شخصیت در جستجوی نویسنده" به کارگردانی "پری صابری"؛ ایران؛ ایتالیا؛ ۱۳۴۲

بازی در نمایش "مرغ دریایی" به کارگردانی "پری صابری"؛ تهران، انجمن ایران و فرانسه؛ ۱۳۴۳

بازی در نمایش "گناهکاران بی گناه" به کارگردانی "خانم لرتا"؛ تهران، تئاتر کسری؛ ۱۳۴۴

بازی در نمایش "لئونواریا" به کارگردانی "حمید سمندریان"؛ تهران، انجمن ایران و فرانسه؛ ۱۳۴۴

بازی در نمایش "آندورا" به کارگردانی "حمید سمندریان"؛ تهران، انجمن ایران و آمریکا؛ ۱۳۴۵

بازی در نمایش "حکومت زمان خان" به کارگردانی "رکن الدین خسروی"؛ تهران، تالار سنگلج؛ ۱۳۴۷

بازی در نمایش "استریپ تیز و کارول" به کارگردانی "محمدعلی کشاورز"؛ تهران، انجمن ایران و آمریکا؛ ۱۳۴۸

بازی در نمایش "آودیپ" به کارگردانی "شهر و خردمند"؛ تهران، کارگاه نمایش؛ ۱۳۴۹

بازی در نمایش "من هربرت" به کارگردانی "پرویز پورحسینی"؛ تهران، دانشگاه تهران، هنرهای زیبا، تالار کوچک؛ ۱۳۴۹

بازی در نمایش "ویس و رامین" به کارگردانی "آربی آوانسیان"؛ شیراز، جشن هنر؛ ۱۳۴۹

بازی در نمایش "ارگاست" به کارگردانی "پیتر بروک"؛ شیراز، جشن هنر؛ ۱۳۵۰

بازی در نمایش "شهر ما" به کارگردانی "داریوش فرهنگ"؛ تهران، انجمن ایران و آمریکا؛ ۱۳۵۰

بازی در نمایش "تظاره گر مرگ" به کارگردانی "پرویز پورحسینی"؛ تهران، انجمن ایران و آمریکا؛ ۱۳۵۰

بازی در نمایش "معلم من پای من" به کارگردانی "آربی آوانسیان"؛ تهران، کارگاه نمایش؛ ۱۳۵۰

بازی در نمایش "باغ ابلالو" به کارگردانی "آربی آوانسیان"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار اصلی؛ ۱۳۵۱

بازی در نمایش "جان نثار" به کارگردانی "بیژن مفید"؛ تهران، کارگاه نمایش؛ ۱۳۵۲

بازی در نمایش "ترس و نکبت" به کارگردانی "بیژن مفید"؛ تهران، کارگاه نمایش؛ ۱۳۵۲

بازی در نمایش "کالیگولا" به کارگردانی "آربی آوانسیان"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار اصلی؛ ۱۳۵۳

بازی در نمایش "انسان، حیوان، تقوی" به کارگردانی "آربی آوانسیان"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار اصلی؛ ۱۳۵۳

بازی در نمایش "طلبکارها" به کارگردانی "آربی آوانسیان"؛ تهران، کارگاه نمایش؛ ۱۳۵۳

بازی در نمایش "نامه هایی از من..." به کارگردانی "رضا قاسمی"؛ تهران، کارگاه نمایش؛ ۱۳۵۴

بازی در نمایش "خاطرات و کابوسها..." به کارگردانی "علی رفیعی"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار اصلی؛ ۱۳۵۶

بازی در نمایش "شیون و استغاثه" به کارگردانی "علی رفیعی"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار اصلی؛ ۱۳۵۶

بازی در نمایش "دیوار چین" به کارگردانی "داریوش فرهنگ"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار اصلی؛ ۱۳۵۶

بازی در نمایش "جنایت و مکافات" به کارگردانی "علی رفیعی"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار اصلی؛ ۱۳۵۶

بازی در نمایش "نمایش بی کلام" به کارگردانی "گروهی"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار چهارسو؛ ۱۳۵۸

بازی در نمایش "شاه اسکوریال" به کارگردانی "هوشنگ حسامی"؛ تهران، تئاتر شهر، تالار شماره ۲؛ ۱۳۵۸

کمال شفیعی / شاعر و نویسنده

هنر برای کودکان؛ چالش‌های فرارو

شده، و از این فرصت به وجود آمده، سوءاستفاده‌هایی می‌شود. آنچه به نظر می‌رسد راه‌گشا باشد، تشکیل گروه‌هایی متشکل از صاحب‌نظران عرصه‌های مختلف آموزشی، هنری و... می‌باشد، تا در کنار هم، براساس نیازسنجی و مخاطب‌شناسی، دست به پویایی گروه زده، و آثاری را که برای گروه سنی کودکان و نوجوانان به عنوان آینده‌سازان کشور تولید می‌شود، مورد ارزیابی قرار دهند. این فرآیند، ضمن جلوگیری از عرضه‌ی کارهای کلیشه‌ای و تکراری، تفکر خلاق کودکان را بارور کرده، و در رشد و شکوفایی اندیشه‌ی آنان تأثیری شگرف بر جای خواهد گذاشت. ضمن آنکه آثار تولیدی مبتنی بر نیاز مخاطبان، با هدف آموزشی مشخص و مانعاً خواهد بود، و از ضعف و کاستی‌ها جلوگیری به‌عمل خواهد آورد.

امروزه بسیاری از آثار، فقط به صرف علاقه‌ی هنرمندان، با زبانی کودکانه خلق می‌شوند، که متأسفانه حاصل حدسیات و تخیل بزرگسالان در مورد نیاز کودکان و دنیای کودکان است. نکته‌ی قابل تأمل آن است، که یک اثر صرفاً به لحاظ خنداندن و یا سرگرم کردن کودکان، نمی‌تواند اثری برای کودکان باشد. چراکه کودکان اگرچه با اثری بخندند و یا سرگرم شوند، و یا حتی از اثری استقبال کنند، الزاماً دلیل موفقیت آن اثر نیست. موفقیت اثر، ریشه در پیرنگ‌هایی دارد که به لحاظ بُعد آموزشی، رعایت بهداشت روانی، برانگیختن تفکر خلاق و بسیاری مسائل دیگر، از بُعد هنری اثر و حیثیت مسائل پیش گفته، اثری مناسب باشد.

به طور خلاصه باید گفت، اثری هنری که برای کودکان و نوجوانان خلق می‌شود، باید اثری «برای» کودکان باشد. وگرنه، «کودکانه» بودن اثر، چیزی را به دنبال نخواهد داشت.

پیچیده است. یکی از مهم‌ترین مسائل در خلق آثار هنری برای کودکان، این پرسش اساسی باید باشد که: مخاطب کیست؟ نسبت اثر خلق شده، با نیاز مخاطبان اثر چگونه است؟ پاسخ‌گویی به این نیاز، جزو کدام اولویت‌های مخاطب است؟ تناسب فرم، زبان، زمان، مکان و شرایط اجتماعی ارائه‌ی اثر برای مخاطب، تا چه میزان است؟

حال با همه‌ی این پرسش‌ها، وقتی به آثار هنری خلق شده برای کودکان نگاه می‌کنیم، در همه‌ی حوزه‌ها و نحله‌های موجود، اشکالاتی مشترک به چشم می‌خورد. به عنوان مثال، آیا این که «زبان کودکانه»، و یا صرف استفاده از شخصیت‌های کارتون‌ی یا عروسکی، و بهره بردن از مصادیقی این چنینی، اثر را مناسب گروه سنی مخاطبان کرده، متناسب با نیاز آنان است؟ دامنه‌ی تأثیرات منفی احتمالی این آثار برای کودکان - به لحاظ بهداشت روانی - تا کجاست؟ آیا این آثار از جنبه‌های بهداشت روانی، نگاه آموزشی و بُعد تعلیم و تربیتی، دارای مؤلفه‌های مناسب گروه مخاطب هستند؟ نسبت اثر ارائه شده با سطح اجتماعی مخاطبان، فرهنگ اجتماعی آنان و... کدام است؟

بدیهی‌ست که متولیان امور فرهنگی و هنرمندان، در تیررس چنین پرسش‌هایی قرار دارند. پرداختن به رویدادهای فرهنگی ویژه‌ی کودکان، اگرچه امری لازم و ضروری به حساب می‌آید، اما در نظر گرفتن الزامات خلق آثار هنری و دامنه‌ی تأثیرات آن بر جامعه‌ی مخاطب، بایستی مهم‌ترین اولویت خلق آثار هنری باشد.

هرساله در کشور عزیزمان، آثار بسیاری تحت عنوان آثار کودک و نوجوان خلق می‌شوند، که متأسفانه در بسیاری موارد، آثاری نازل با هدف جذب سرمایه و درآمد به مخاطبان ارائه

شناخت جهان کودک، همواره از دغدغه‌های برنامه‌ریزان فرهنگی، آموزشی، بهداشتی و تعلیم و تربیتی است. این مسأله آن چنان در جامعه ضروری‌ست، که رشته‌های خاص در حوزه‌ی علوم روانشناسی، جامعه‌شناسی، هنر، ادبیات و حتی اصول شهرسازی را به خود اختصاص داده است.

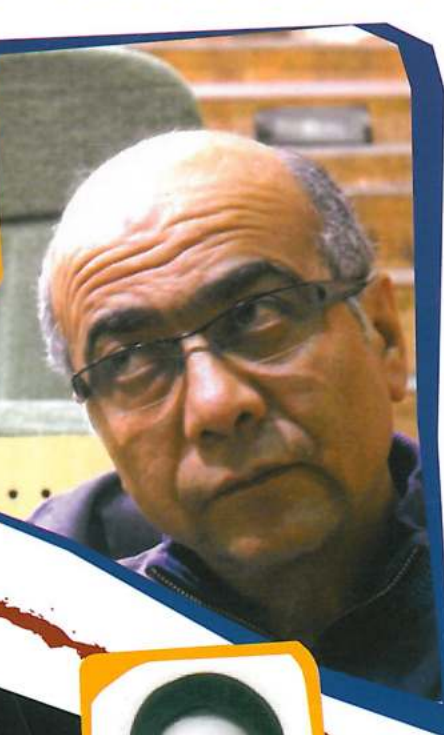
شناخت روان کودک در سایه‌ی جهان کودک، امری هستند که در همه‌ی ابعاد اجتماعی و فرهنگی باید لحاظ شوند، و از همین رو، پرداختن به آن‌ها برای برنامه‌ریزان امور هنری، رسانه‌ها و هنرمندان، از مقوله‌های مهم و صد البته

بخش ویژه

نمایش: من و تو بستور

گروه تئاتر روشنا
نویسنده، طراح و کارگردان: سعید تشکری
بازیگران: حمید کیانیان، محمد احمد زاده، خدیجه موسوی
منشی صحنه: افسانه رحیمی
طراح لباس: حمید قلعه ای
آهنگساز: مهدی کیان منش
ساخت صورتک ها: محمد رضا سعادت
طراح پوستر و بروشور: محسن جعفری
خلاصه نمایش: بازآفرینی فانتزی نبرد ایرانیان و تورانیان از پهلوان نامه یادگار زیربان و شاهنامه ی فردوسی.
یادداشت کارگردان: سال ها گذشته است، زمستان ۱۳۴۸ بود که در کتابخانه ی کودک قوچان با تئاتر آشنا شدم، ۶ سال بود و حالا در مرز ۵۰ سالگی هنوز گمان می کنم که تئاتر تنها همذات و رفیق ایاق این همه سال ها بوده است، چون نمایش: قصه آمدن ها و و رفتن های آدم هاست و نمایش بستری یکی از همین روزگاریست که می آیم و می رویم.

برادران کوسه گلین

کاری از کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان همدان
نویسنده: فواد ابراهیمیان
کارگردان و طراح صحنه: مرضیه درخشان نیا
بازیگران کودک: یسنا تکمه داش - زینب قاسمی هنر - یلدا حبیبیان
بازیگران نوجوان: یونس تکمه داش - محمد کیوتری - سامان باب الحوائجی - مسعود خوش نوا - امیرحسین جعفری - محمدرضا دهقان - علی نظری
موسیقی: محمدعلی شفاعتی - آیتا گودرزی سروش - مجتبی مدد
تنظیم موسیقی: امیر پژاد
اجرای دکور: سحر مرامی
ساخت دکور: هادی تکمه داشی
یادداشت کارگردان: باید نمایش همزمان و صادق با کودکان باشد. پس بیایید این هر دو باشیم.
خلاصه نمایش: دو برادر چوپان در زمستان به این فکر می افتند تا آیین کوسه گلین را که یکی از رسوم قدیم همدان است را دوباره زنده کنند، پس در روستاها این رسم را اجرا می کنند و اتفاقاتی برای این دو برادر می افتد...

در کارگاه

تشکیل کلاس ها و کارگاه ها یکی از برکات و نعمات برگزاری جشنواره ها هستند، البته اگر به خاطره گوینی و تعریف و تمجید و غیبت کردن بسنده نشود. این امر خجسته منهای آخرش، عادت زیبا و ارزشمندی در جشنواره های بین المللی تئاتر کودک و نوجوان است که از سالیان سال باب بوده، البته با شدت و ضعف هایی. و این دوره از آن دوره هایی است که الحق و انصاف، می رود که کارگاه ها و نشست های علمی و ارزنده ای برگزار گردد. که امیدواریم این گونه شود که جماعت جدی تر تئاتری می خواهند، البته طلوعش که با دکتر قطب الدین صادقی از مدرسین مجرب این رشته است آغاز شده، نوید غروبی درخشان را می دهد که امیدواریم این گونه شود. گزارش کوتاه از این نشست را در زیر خوانید:

امروز دوشنبه ۹۱/۷/۱۷، در سالن اصلی کانون پرورش فکری، با دقایقی تأخیر، کارگاه بازی گری و بازی گردانی در تئاتر کودک توسط دکتر قطب الدین صادقی برگزار شد.

یک

دکتر، ابتدا، دو سؤال اساسی مطرح نمود و سپس به تبیین نکاتی، پیرامون این دو سؤال پرداخت. سؤال اول: «یک بازی گر باید چه چیزهایی داشته باشد؟» و سؤال دوم، «یک بازی گر کودک باید چه چیزهایی داشته باشد؟»

استاد صادقی در بخش اول کارگاه، به بیان و بررسی مشخصات یک بازیگری خوب پرداخت. سلسه نکاتی که به طور موجز شامل: «ادراک، حافظه ی عاطفی و تکنیک» می شد. که هر کدام از این موارد، شامل عناصر و مؤلفه های مخصوص به خود هستند.

به گفته ی او، یک بازی گر، برای رسیدن به ادراک باید به فرهنگ عمومی اشراف داشته باشد. و این اشراف از طریق تجربه و شناخت بی واسطه ی جهان بیرونی، شناخت با واسطه ی آن از طریق مطالعه و قرارگیری در جریان تجربیات دیگران (آثار فرهنگی) بدست می آید و راه های تقویت حافظه ی عاطفی را، شناخت با واسطه و بی واسطه ی جهان و نیز بازگشت به طبیعت معرفی نمود. سومین مبحث طرح شده توسط ایشان، تکنیک بازی گری، در دو عنصر بیان و بدن بود.

دو

در بخش دوم کارگاه، دکتر، بوسیله ی کار عملی، پاسخ سؤال دوم را داد. ابتدا از حاضران جلسه خواست که هر کدام کلمه ای را بگویند. سپس، کلمات به دست آمده را به دو گروه کلمات توصیفی و حرکتی تقسیم کرد که هر کدام این گروه ها، می بایست با کلمات خود، داستانی طراحی کرده و آن را بطور بداهه اجرا کنند. پس از اجرای نمایش گروه ها و تصحیح آن ها توسط آقای صادقی، ایشان مؤلفه های بازی گری کودک را بیان نمودند: «طنز، تغزل، ایجاز و سادگی، شرکت دادن مخاطب در بازی و ارتباط مستمر با مخاطب (کودکان)

همه جا جشنواره

بله، همه جا جشنواره. مگر استان همدان فقط شهر همدان است و بس؟! مگر ما هم باید مانند برخی که می‌پندارند ایران یعنی تهران، فکر کنیم همدان یعنی شهر همدان؟ نه! ما همچنان بر این عهد استواریم که همدان یعنی همه شهرها و شهرستان‌های این دیار کهن. بنابراین، از نخستین سال بازگشت جشنواره به زادگاه اصلی خودش، بنایی را گذاشتیم زیبا و ارزنده. بنایی که امیدواریم تا سال‌ها که جشنواره هست، استوار بماند؛ گسترانیدن جشنواره به همه شهرستان‌های استان. بر این اساس، در دو سال گذشته و امسال، هم‌زمان با برگزاری جشنواره در شهر همدان، دیگر شهرها هم در قالب برگزاری جشنواره، اجرای نمایش‌های کودک و نوجوان را شاهد بوده‌اند و هستند، که جدول این اجراها هم به شرح زیر می‌باشد:

که در ایام برگزاری جشنواره تئاتر کودک و نوجوان در شهرستان ملایر برگزار می‌شود. وی در ادامه برگزاری جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان را در ایجاد شادی و نشاط در بین کودکان و نوجوانان موثر دانست و گفت: جنب و جوش ناشی از برگزاری جشنواره تئاتر در استان زمینه رونق گروه‌های نمایشی در استان را فراهم می‌کند.

مصباح به گستردگی و تنوع جشنواره امسال نسبت به ادوار گذشته پرداخت و افزود: اجرای سن سیار تئاتر در شهرستان‌ها از جمله جاذبه‌های جنبی این جشنواره است.

بخش نمایش‌های بخش جنبی جشنواره گفت: نمایش "دزد و مرغ فلقلی" به کارگردانی فقیهی در ایام برگزاری جشنواره تئاتر در ملایر اجرا می‌شود و "نمایش لو لو" می‌آید نیز به کارگردانی رحمت فلاحی از ملایر در شهرستان نهاوند اجرا خواهد داشت.

مصباح از برگزاری نمایشگاه نقاشی کودک و نوجوان در مجتمع فرهنگی و هنری ملایر خبر داد و افزود: اجرای مسابقه نقاشی روی کاغذ و برگزاری جشن بادبادک‌ها در بام ملایر از برنامه‌هایی است

رئیس اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی ملایر اعلام کرد هنرمندان این شهرستان در قالب دو گروه تئاتر صحنه ای و دو گروه تئاتر خیابانی در نوزدهمین جشنواره تئاتر کودک و نوجوان همدان حضور خواهند داشت.

محمود مصباح در گفتگو با ستاد خبری نوزدهمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان بیان کرد: نمایش خیابانی "ماشین اسباب بازی" به کارگردانی مهدی حبیبی و "اسطوره‌های بچه‌های ایران" به کارگردانی نرگس خاک کار از ملایر در بخش مسابقه خیابانی این دوره جشنواره پذیرفته شده‌اند.

مصباح در خصوص حضور هنرمندان نمایش ملایر در

نماینده مردم ملایر در مجلس شورای اسلامی برگزاری جشنواره تئاتر کودک و نوجوان در همدان را زمینه‌ساز معرفی ظرفیت‌های فرهنگی و هنری استان دانست. به گزارش ستاد خبری نوزدهمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان، علی‌نعمت چهاردولی اظهار کرد: همدان دارای قابلیت‌های بالایی در مباحث فرهنگی است که برگزاری جشنواره تئاتر کودک و نوجوان یکی از مصادیق این مهم به شمار می‌رود.

به گفته وی این جشنواره، زمینه آشنایی علاقه‌مندان با پتانسیل‌های استان در موضوعات مختلف نظیر اقتصاد، صنعت، هنر، صنایع دستی و همچنین مناطق گردشگری و تاریخی را فراهم می‌کند.

نماینده مردم ملایر در مجلس شورای اسلامی از میهمانان جشنواره به عنوان سفرای فرهنگی یاد کرد و ادامه داد: هنرمندان شرکت‌کننده در این جشنواره در طول برگزاری آن می‌توانند توانمندی‌ها و ظرفیت‌های فرهنگی همدان را به دیگر نقاط کشور و حتی جهان منتقل کنند.

وی توسعه گردشگری همدان را دیگر حاصل برگزاری این جشنواره دانست و تأکید کرد: توسعه فرهنگ و انتقال تجارب و داشته‌های هنری و فرهنگی از دیگر موضوعاتی است که در این جشنواره می‌توان به آن دست یافت.

چهاردولی برآورده شدن مطالبات هنری هنرمندان را از دیگر مزایای برگزاری جشنواره دانست و بر لزوم توجه به این امر تأکید کرد.

سرپرست اداره فرهنگ و ارشاد فامنین از اجرای «نمایش تئاتر خدا کجاست» به کارگردانی فریبا یعقوب لو در ایام برگزاری نوزدهمین جشنواره تئاتر کودک و نوجوان در این شهرستان خبر داد.

ناصر قره باغی در گفتگو با ستاد خبری نوزدهمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان افزود: این نمایش در دو ستانس (نوبت) صبح و بعدظهر در سالن کتابخانه شهید مطهری فامنین اجرا خواهد شد. وی طولانی‌ترین نقاشی برای کودکان در کانون پرورش فکری فامنین و جنگ شادی را از جمله برنامه‌های جنبی جشنواره تئاتر بیان کرد.

قره باغی برگزاری چنین جشنواره‌های را در ارتقای شاخص‌های فرهنگی شهر فامنین موثر دانست و گفت: شهرستان فامنین همانند سایر شهرستان‌ها از آثار برگزاری این جشنواره بهرمند شده است.

وی در خاتمه سخنانش از همکاری و مساعدت کانون پرورش فکری فامنین، آموزش و پرورش، فرماندای، امام جمعه، نیروی انتظامی و شهرداری این شهرستان تقدیر کرد.

۹۱/۷/۱۸

شنبه شب

مجمع بوعلی سینا (سالن اصلی)	مجمع بوعلی سینا (سالن پلاتو)	تالار فجر	مجمع شهیدآوینی	کانون مدینه	سینما کانون (سالن اصلی)	سینما کانون (سالن پلاتو)	تپه مصلی	ارامگاه بوعلی	بوستان مردم
۱۰ ۱۶ ۱۸	۱۰ ۱۶ ۱۸	۱۰ ۱۶ ۱۸	۱۰ ۱۶ ۱۸	۱۶ ۱۸	۱۲-۹ ۱۴-۱۱	۱۲-۹ ۱۴-۱۱	۱۱ ۱۷ ۱۹	۱۱ ۱۷ ۱۹	۱۱ ۱۷ ۱۹
رینارد روباهه ک: عبدالله آتشانی ن: آرتور فاکویر تهران	ستاره‌های جیبی ن: وک تیمایگلریان همدان	تا آنجا که او به یاد داشت ن: وک اکرم ابوالمعالی اصفهان	آوای تار ک: فربیا دلیری ن: هادی حسینی تهران	هزار دریا ک: رکناسا مهرافزون ن: سارا رمضانی تهران	آهنگ غلی راده ک: کرک آهنگ غلی راده ک: کرک	آهنگ غلی راده ک: کرک آهنگ غلی راده ک: کرک	یک دنیای کودکانه ک: کرک آهنگ غلی راده ک: کرک	مبارک و عروس باران ک: کرک آهنگ غلی راده ک: کرک	مبارک و عروس باران ک: کرک آهنگ غلی راده ک: کرک
۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه	۶۰ دقیقه

The accepted international theaters in the 19th international theatre festival for the children and youth:

- FERDINANDEA
- PLASTIC GARDENS
- ALICE
- A HEALTHY TEA FOR BRUMM, THE BEAR
- SOLOIST
- THE SOCCER MAN (STREET THEATRE)

1-PLASTIC GARDENS

Director: Salvatore Tramacere

Playwright: SALVATORE TRAMACERE

Costume Designer: KOREJA

Cast: Giovanni De Monte, Alecssandra Crocco, Maria Rosaria Ponzetta

Music: Franco Battiato, Meredith Monk, Tavi Shankar e Philip Glass, Tenko, Rene Aubry

Makeup artist, Choreographer and Costume Designer: Koreia Theatre

Light technician: Mario Daniele and Angelo Piccinni

Theatre Troup Members: Giovanni De Monte, Alecssandra Crocco, Maria Rosaria Ponzetta,

Mario Daniele and Angelo Piccinni, Salvatore Tramacere

Duration: 50 Minuets

Country: Italy

2-A healthy Tea for Brumm, the Bear

Author: Gabrielle Vincent

Playwright: Margrit Gysin, Irene Beeli

Director: Irene Beeli

Choreographer, Music Composer, Actress: Margrit Gysin

Stage designer: Margrit Gysin, Irene Beeli

Costume Designer: Yvonne Hanzl

Puppet designer: Michael Huber, Margrit Gysin

Sound: Margrit Gysin

Technician: Vincent Mundschin

Performance: Margrit Gysin

Country :Switzerland

Duration: 45 Minutes

Language of Dialogues: Swiss German

Theater Troup Company: Figurentheater

Executive Background: Festivals Participated in Italy, France, Germany, Bolivia, Brazil, India, Pakistan, Bhutan

Tue.
9.oct.2012

Bu-Ali Sina Cultural Center (Auditorium)			Bu-Ali Sina Cultural Center (Hall no.1)			Fajr Hall			Avini complex			Mahdia Kanoon			Kanoon Cinema (Auditorium)			Kanoon Cinema (Hall no.1)			Mosala Hill			Avicenna Tomb			Mardom Park														
10	16	18	10	16	18	10	16	18	10	16	18	10	16	9-12	14-17	22-23	9-12	14-17	11	17	19	11	17	19	11	17	19														
Reynard the Fox D: Abdolla Atashani W: Arthur Fauquez Tehran 60 min ●			The Pocket Stars W & D: Nima Biglarian Hamadan 40 min ●			As far as She Could Remember W & D: Akram Abolmaali Isfahan 45 min ■			The Sound of Tarzan (Iranian musical instrument) D: Fariba Daliri W: Hadi Hasan Ali Tehran 70 min ●			One thousands Cranes D: Roksana Mehr Afrooz W: Sara Ramezani Tehran 50 min ▲			 Workshop for Adaptation and Dramaturgy in Children Theater: Behnam Jalilpour (Ph.D.) Pathology of Playwriting for Children (discussion)			 Workshop Goobadim Sadeqi (Ph.D.) Workshop for "Story Telling Performance" Anahita Ganizada			A Childish World Arash Housh Shafiei Yerevan 30 min ●			 Majid Bakhtiari and the Right to the City Hamedan 30 min ●			 The Partition of Lollipops Tarjuman Rahimi Tehran 30 min ●			 Spring has Come Asghar Gharazi Mazandaran 30 min ●			 Majid Bakhtiari and the Right to the City Hamedan 30 min ●			 The Tale of Neena Marol Mojtaba Poor Ghasemi Tehran 30 min ●			 Foreigners in the City Food Tradition Tehran 30 min ●		

3-Ferdinande

Author: Mauro Buttafava, Walter Canedoli
 Playwright: Walter Canedoli
 Director: Mauro Buttafava
 Cast: Marzia Alati, Elisa Pifferi
 Music Composer: Mauro Buttafava
 Puppet Designer: Walter Canedoli
 Sound: Mauro Buttafava, Marco D' Amico
 Music Composer: Mauro Buttafava
 Theater Troup Company: Associazione Culturale Artemista
 Language of Dialogues: Italian and English
 Light: Marco D' Amico
 Country: Italy
 Duration: 60 Minutes

4-The Soccer Man (STREET THEATRE)

Director, Playwright and choreographer: Micheal Max Ebert
 Cast: 5 players and a coach
 Puppet Designer: Solk Schultz
 Duration: 15-30 Minutes
 Country: Germany
 Theater Troup Company: Stabfigurencompany
 Language of Dialogues: no dialogues, only interaction and performance

Theatre Troup Members: Silvia Ricciardelli, Carlo Durante, Alessandra Crocco, Giovani de Monte, Salvatore Tramacere, Francesco Ungaro,

5-SOLOIST

Playwright, Director: Carles Cañellas
 Cast: Carles Cañellas, Susanna Rodriguez
 Stage Designer, Puppet Wardrobe, Props Designer and Construction: Rocamora Theatre
 Puppet Designer and Construction: Carles Cañellas, Collectiu D'Animacio
 Stage Manager: Susanna Rodrigez
 Duration: 50 Minutes
 Country: Italy (Rocamora Theatre)

6-Alice

Playwright: Francesco Niccolini
 Director: Salvatore Tramacere
 Author: FRANCESCO NICCOLINI
 Cast: Silvia Ricciadelli, Carlo Durante, Alessandra Crocco, Giovani Monte
 Music: Antony and the Johnsons, Joanna Newsom, Pink Floyd, Henry Purcell, King Crimson
 Stage Designer: Iole Cilento
 Costume Designer: Enzo Toma
 Makeup Designer: Koreja
 Mario Daniele, Angelo Piccinni
 Duration: 60 Minutes
 Country: Italy
 Language of Dialogues: ITALIAN